

Jakab, a manó

Falun olyan sok tennivaló akad a ház körül, hogy könnyen elfáradhat az ember. Meg kell etetni a tyúkokat, a kacsákat, összegyűjteni a tojást, de a szomszéd kecskéire is kell vetni egy-egy pillantást, nehogy túl messzire kóboroljanak. Szamócát kell szedni és ribizlit, egrest, meggyet, cseresznyét, amivel alaposan meg is kell tömni a pocakot. Aztán fára kell mászni, biciklizni, fogócskázni, virágot szedni, sárkányt röptetni. Még felsorolni is fárasztó. Bizony, Áron és Tomi is fáradtan bújtak ágyba ezen az estén nagyiék alföldi házában.

Két hete kezdődött a nyári szünet, azóta a testvérek a nagyszülőknél vendégeskedtek.

Szívük szerint örökre oda is költöztek volna, mert ebben a faluban mindig ezer és ezer izgalmas kaland várta őket, és sosem kellett tanulni. Azt persze nem gondolták végig, hogy ha maradnának, szeptembertől itt is iskolába kellene járni. Áron már másodikos lesz, Tomi pedig elsős. Nagy kihívás vár mindkettejükre. Na, de miért is gondoltak volna erre? Hol van az még! A kisgyermek számára a vakáció végtelen hosszú – főként az elejéről nézve, hiszen éppen csak most kezdődött...

Ezen az estén kellemes szellő lebegtette a függönyt a gyerekszoba ablakán. A Hold pedig bekandikált a függöny résein keresztül, mintha csendesen szemlélné a pizsamás lurkókat.

A Hold a gyerekeket nézte, a fiúk pedig a Holdat.

– Nézd, milyen nagy és fényes ma a Hold! – mondta Áron az öccsének. Mindketten kikönyököltek az ablakpárkányra, és szemeiket az égre meresztették.

– De jó lenne egyszer eljutni oda! Szívesen űrhajóba szállnék, hogy meglátogassam a holdlakókat.

– Én is élvezném, ha mehetnék. De az is jó lenne, ha lenne egy olyan hosszú létránk, ami elér egészen a Holdig – tette hozzá álmodozva

Tomi. – Akkor mászhatnánk fel rajta, amikor csak akarunk.

– Á! Ez nem így működik – torkollta le öcsését a nagylegény.

– Tudom, de azért jó lenne. Nem?

– Izgalmas kaland lenne, az biztos, de...

– De butaság – vágott a szavába Tomi. – Tudom. Létrával nem lehet eljutni a Holdra.

Ebben meg is egyezett a két fiú, visszabújtak az ágyaikba, majd hamarosan álomba szenderedtek, hogy legalább álmukban felmászhasanak az űrbe egy hosszú-hosszú létrán, egészen a Holdig.

Áron azonban nem jutott messzire, mert úgy érezte, hogy éppen csak egy percre hunyta le a szemét, amikor arra ébredt, hogy valaki a fülét húzogatja. Először azt hitte, hogy a testvére piszkálja, de aztán felkiáltott

meglepetésében, mert egy tenyérnyi kis manó csücsült az ágyán.

A manó, ujját a szája elé téve pisszegett, nehogy Tomi is felébredjen, és csendesen kicsalogatta Áront az udvarra.

– Jakabnak hívnak – mondta odakint az udvaron –, egyszerű erdei manó vagyok. Itt lakom a közelben. Azért ébresztettelek fel, mert véletlenül meghallottam az esti beszélgetéseket a holdlétráról.

– Hallgatóztál? – kérdezte bizalmatlanul Áron.

– Hát, éppen csak kíváncsiskodtam egy kicsit.